

HERSTART

Annemarie Snels

HERSTART

THRILLER ^ K A B O O K

Eerste druk april 2022

© 2022 Annemarie Snels

© 2022 Kabook Publishing

All rights reserved

Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp: Silas Manhood

Foto auteur: Koen Mol

Namen, personages, bedrijven, plaatsen, evenementen, locaties en incidenten zijn ofwel de producten van de verbeelding van de auteur of worden op een fictieve manier gebruikt. Elke gelijkenis met echte personen, levend of dood, of feitelijke gebeurtenissen is puur toevallig. Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd, opgeslagen of openbaar gemaakt worden, in enige vorm of op welke andere manier, hetzij elektronisch, mechanisch of door fotokopie, of enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Kijk ook op www.kabook.nl voor informatie over de nieuwste titels, nieuws, achtergronden en speciale aanbiedingen.

www.kabook.nl

www.annemariesnels.nl

www.facebook.com/kabookuitgevers

www.twitter.com/kabookuitgevers

Voor Astrid, mijn waakhond. Altijd op het juiste moment.

*Waar was ik daar, en wie en wat?
Waar ben ik nu, en wat en wie?
Welke is de waarheid, dit of dat?
Of dat ik zag of dat ik zie?*

Gedicht, geschilderd op een tuinmuur, Jacob Catsstraat 8 te Utrecht.

Bron: Het Utrechts Archief.

Wiebe stootte zijn zware riek zonder pardoes in het lichaam van zijn broer die onvoorbereid was. Mart moest zijn wreed idee met de dood bekopen, hij spuwde bloed en zakte levenloos neer. Wiebe schrok van zijn onbesuisde actie en rende vol paniek terug naar zijn vader, bij de volgende plaat aangekomen hield hij even stil, zijn paniek kreeg een keer. 'Ik kan niet meer naar vader. Ik heb mijn broer vermoord, ik verdien niet meer te leven.' Wiebe pakte zijn zware riek en stak zich ermee – met kracht gebouwd door verdriet – in zijn hartstreek. En ook hij zeeg levenloos neer op de grond van de plaat in De Biesbosch.

Later die dag werden de lichamen van de twee broers gevonden en werd er bij boer Doens aangeklopt. Het verschrikkelijke nieuws werd hem te veel. De arme boer werd overmand door verdriet en kwijnende langzaam weg tot hij uiteindelijk het leven liet en zich vervoegde bij zijn vrouw en twee zoons in het hiernamaals. Sinds die dagen van ramspoed hebben de platen de lugubere namen gekregen. Mart stierf op de Moordplaat, Wiebe op De Dood en vader op Boerenverdriet.

Uit: Het Boerenverdriet - Moord op het Ganzennet, 40 opmerkelijke verhalen uit De Biesbosch

17 juni 2018

ROTTUM – Een 33-jarige man uit de Friese gemeente Tytsjerksteradiel en zijn kinderen van 6 en 3 jaar zijn vanmiddag overleden nadat de auto waarin zij zaten in het water van het Nanneviid in Rottum terecht was gekomen.

De 32-jarige vrouw die de auto bestuurde, is zwaargewond overgebracht naar het ziekenhuis. Zij is buiten levensgevaar. De vrouw is de echtgenote en de moeder van de dodelijke slachtoffers.

Zeer waarschijnlijk is de vrouw de macht over het stuur verloren toen zij vanaf de Badweg de Vogelzangweg wilde inslaan. De politie doet onderzoek naar de precieze oorzaak van het fatale ongeluk.

Het gezin verbleef dit weekend vanwege Vaderdag op een camping aan de Badweg in Rottum. Een van de campinggasten, die liever anoniem wil blijven, zegt compleet van de kaart te zijn door het gebeuren: ‘Natuurlijk kende ik ze niet heel goed. Het leek me een leuke man met vrolijke kinderen. Ongelooflijk hoe snel geluk kan omslaan in onheil.’

De politie verwacht dat het enkele dagen zal duren voordat ze de 32-jarige overlevende kan verhoren.

1

MAUD

Met een plumeau trekt Maud het stof los van de drie urnen. Voorzichtig schuift ze de grote beige aardewerken pot op een perfect rechte lijn met de kleinere zwarte exemplaren. Klaar. De kriebelende spanning in haar buik draait overuren. Ze kijkt voor de zoveelste keer deze augustusochtend op haar horloge. Over zesenvijftig minuten arriveren de eerste logés. Ze inspecteert haar Bêd & Brogje met de drie gastenkamers Zilvermeeuw, Bosuil en Wielewaal nogmaals, voor alle zekerheid. De decennia oude witte muurtegels, op ooghoogte onderbroken door een Delfts blauwe tegelrand, glanzen alsof ze gloednieuw zijn. Alles is spik en span. Ze ademt diep in en blaast dan weer langzaam uit. Telkens als er nieuwe bezoekers komen, is ze nerveus. Je weet immers nooit wat voor vlees je in de kuip hebt. Ze kan zo'n beetje alles controleren, behalve de karakters van haar gasten en de samenstelling van de groep. In de vier maanden dat ze haar B&B Libje! runt is er, behalve haar onervarenheid met het voldoende inslaan van eten en drinken voor zeven personen, niets vervelends voorgevallen. De regelmatige samentrekking van Mauds linkeroog is voor haar het inmiddels betrouwbare teken dat ze onbewust bang is dat

aan deze ideale situatie eens een einde zal komen. Ze kan alleen maar hopen dat vandaag niet het begin van dat einde is.

Ze neuriet haar zenuwen weg, zet de plumeau in de hoek van de werkkast, loopt naar het houten buitenterras met de aanlegsteiger en klapt een tuinstoel open. Een kwartiertje rust heeft ze wel verdiend. Haar blik dwaalt over het kabbelende water van de rivier Keesjes Killeke en langs de wilgenbomen achter het hoge riet op de oever aan de overkant. De stilte brengt de constante gedachtenflitsen in haar hoofd en de spanning in haar buik verder tot rust. *Waarom heb ik dit plekje in De Biesbosch niet eerder ontdekt? Zouden ze dan nog leven?*

Ophouden, Maud. Het levert je niets op om die kant op te denken. Ze zucht diep en strijkt met haar hand door haar lange zwarte haren, die ze elke ochtend en avond met zorg borstelt. Haar ogen sluiten zich vanzelf.

Enthousiaste kinderstemmen in de verte doorbreken de rust die haar bijna in slaap suste. Nu al? Het zijn waarschijnlijk de eersten van de zes gasten die deze week een kamer in Libje! hebben gereserveerd. Maud verwacht een bioloog met zijn verloofde, een studente, en een piloot met twee tieners, een jongen en een meisje. Als gastvrouw is ze graag op de hoogte van het beroep van haar gasten. Die kennis gebruikt ze om voor zichzelf een praatje voor te bereiden. Ze is de verbindende factor tussen de gasten, zeker tijdens de eerste en enige gezamenlijke avondmaaltijd, en ze vindt het belangrijk altijd boeiende gespreksstof te hebben. Actualiteiten, de B&B, De Biesbosch en de bezigheden en interesses van de gasten zijn onderwerpen die het altijd goed doen. Maud kijkt op haar horloge. De piloot en zijn kinderen komen zeker veertig minuten eerder aan dan ze had

verwacht. Gelukkig is haar B&B er helemaal klaar voor. Nu zij nog. Snel gaat ze in kleermakerszit op het houten terras zitten voor een korte meditatieoefening. Die helpt haar het leven meer te nemen zoals het komt en de *control freak* in haar op de achtergrond te houden. Tot Mauds frustratie lukt het haar niet de naderende stemmen uit haar innerlijke wereld te filteren. Mopperend staat ze op, loopt met hangende schouders de B&B in en pakt een steelpan van een haak boven het granietstenen keukenblok. Met lange, gehaaste passen loopt ze naar de betonnen bak naast haar huis waarin ze regenwater opvangt en filtert met een laag grind. Ze vult het pannetje met water, loopt weer naar binnen en zet het water op de butagas kookplaat. Straks, als de gasten aankomen, schenkt ze het hete water op de koffiekorrels in het filter op een thermoskan en voilà: koffie. Elektriciteit is een luxe die ze in dit buitengebied ontbeert. Maud vindt het heerlijk. Geen elektriciteit, geen geluidsoverlast. Stilte is een luxe. In haar hoofd denderen al sinds haar jeugd duizenden gedachten door elkaar. Daarom heeft ze de buitenwereld graag zo stil mogelijk.

Ze ademt weer diep in, blaast langzaam uit en concentreert zich op de rust die langzaam terugkeert in haar lijf.

Maud spiekt om het hoekje naar buiten. Een vuurrode kano snijdt in de bocht het water van Keesjes Killeke golvend in tweeën. Nog honderd meter tot de aanlegsteiger. *Daar gaan we dan, op hoop van zegen.*

2 SEBAS

Sebas legt de kano behendig aan de aanlegsteiger van de B&B, 'zijn' woning van deze week. Zijn tieners Thieu en Fleur merken niet eens dat ze bij hun vakantieverblijf zijn aangekomen. Ze kwebbelen er al de hele bootreis lustig op los en kijken hun ogen uit naar de dieren die ze op het water tegenkomen. Vanaf het Biesbosch Museumeiland tot aan hier had hen zo'n beetje na elke bocht een nieuwe faunaverassing gewacht: grappige kuifeenden, lepelaars, allemaal op één poot in het water, en een handvol zilverreigers die regelmatig met hun kop in het water verdwenen. Het allerleukste waren natuurlijk de babyzwanen die trouw vlak bij hun moeder zwommen.

Ook nu de kano stilligt hebben de kinderen uitsluitend oog voor de omgeving. Het is een compleet andere wereld dan de grote stad waarin ze wonen. Sebas geniet stilletjes van hun enthousiasme. Zijn keuze voor De Biesbosch als vakantiebestemming was in eerste instantie slecht gevallen bij zijn tienerzoon en -dochter.

“Alle kinderen uit mijn klas gaan met het vliegtuig op vakantie,” had Thieu verontwaardigd geprotesteerd.

“Ik wil niet naar het bos, ik wil naar de zee,” viel Fleur haar grote broer jengelend bij. Dat ze als elfjarige niet wist dat De Biesbosch helemaal geen bos is, sneed op dat moment door zijn ziel. Voor Sebas was het de zoveelste keer dat hij met zijn neus op het feit werd gedrukt dat hij nog steeds zo moeilijk kan accepteren: zijn dochter loopt verstandelijk achter op haar leeftijdgenoten.

Maar hoe erg ze ook hadden gezeurd dat ze alles vet vonden behalve De Biesbosch, Sebas was niet van plan in te binden. Hij had totaal geen zin in een vliegvakantie naar Verweggistan. Maar belangrijker nog, deze vakantie was voorbestemd, een belangrijke schakel in zijn plan om af te rekenen met zijn verleden en zonder obstakels zijn toekomst vorm te geven.

‘Welkom bij Libje!. Kan ik jullie helpen met jullie spullen?’ onderbreekt een vriendelijke, honingzoete stem zijn diepe gedachten.

Sebas draait verschrikt zijn ogen naar de mond die de vraag heeft gesteld. Lichtroze lippen en natuurlijk witte tanden lachen hem toe. Dan gaat zijn blik naar haar ogen. De felblauwe irissen kijken hem vragend aan. Hij leest er hopeloos verdriet in. Haar linkeroog trekt met tussenpozen samen, alsof ze voortdurend naar hem knipoogt. Deze vrouw kampt met veel spanning. Hij kent de tic uit zijn tijd van radeloosheid.

‘Graag, dank je wel,’ beantwoordt hij uiteindelijk haar vraag.

Hij zet zijn zwarte weekendtas op de aanlegsteiger. Dan staat hij op, wankelt in de kano naar de rugzakken van Thieu en Fleur en hangt die om hun schouders.

De vrouw geeft Thieu een hand en trekt hem omhoog uit de kano. ‘Welkom, ik ben Maud.’

‘Thieu,’ zegt zijn zoon kortaf. Hij duimt achter zich. ‘En dat is mijn zusje Fleur.’

Sebas tilt Fleur een stukje op, zodat ze zelf op de steiger kan stappen. Maud geeft haar enthousiast een high five. Als drie kleine kleutertjes staan ze op een rij te kijken hoe Sebas uit de kano klimt. De aandacht voor zijn actie verslapt zijn benen. Hij trekt zijn knieën niet ver genoeg op en blijft met zijn schoen achter de bovenrand van de kano haken. Pardoes klappt hij met zijn bovenlijf op de houten steigerplanken. Zijn naar evenwicht zoekende armen maaien de benen van de gastvrouw onderuit. Ze valt met een klap plat op haar billen. Thieu en Fleur proesten het uit.

Sebas lacht mee als een boer met kiespijn, zijn pijn verbijtend.

‘Maud, ik ben voor je gevallen. Nu al,’ kreunt hij. Hij zet zijn handen plat op de ondergrond en duwt zichzelf omhoog. ‘Ik heet Sebas, trouwens.’

Maud staat zacht steunend op en wrijft met haar handen over haar zitvlak.

‘Nou Sebas, je openingszin is in ieder geval origineel,’ verzucht ze. ‘Laten we maar naar binnen gaan.’ Ze pakt de weekendtas van Sebas op en loopt met voorzichtige passen voor de gasten uit.

Thieu en Fleur volgen haar op de voet, de slappe lach hangt nog steeds tussen hen in.

Sebas kijkt naar zijn gehavende ellebogen. *Niet precies de aankomst die ik voor ogen had. Maar ach, ik heb haar aandacht.* Hij sjokt de B&B in en gaat zitten op de eerste keukenstoel die hij ziet.

‘Eerst maar koffie?’ vraagt de gastvrouw zodra ze de weekendtas in de familiekamer heeft gezet. Zonder op zijn

antwoord te wachten, giet ze kokendheet water op de filter. 'De kinderen hebben het tweepersoonsbed in jullie kamer Bosuil al geclaimd. Ik ben bang dat je bent aangewezen op de slaapbank.'

Sebas staat op van zijn stoel en gaat naast Maud staan. 'Slapen kan ik overal, desnoods op een parkbankje.'

'Ik neem toch aan dat je wat meer luxe gewend bent als piloot,' zegt Maud, terwijl ze twee koffiemokken van de haken haalt. Ze brengt het meer als een vaststelling dan als een vraag.

Sebas slikt een brok in zijn keel weg. Hij herinnert zich ineens dat hij een beroep moest invullen bij de reservering van de B&B. Zijn huidige status van 'uitkeringsgerechtigd' had hij ietwat opgeleukt naar piloot.

'Melk en suiker?' vraagt ze, net voordat hij op haar opmerking wil reageren.

Hij schudt zijn hoofd. 'Zo zwart mogelijk. Ik hou van de dingen zoals ze zijn. Puur. Zonder opsmuk.' Hij neemt een slok van de dampende koffie die ze hem met een glimlach overhandigt.

'Welkom in De Biesbosch dan. Puur natuur, puur genieten,' lacht ze. Ze tilt haar mok proostend op.

Hij beantwoordt haar glimlach en slaat dan zijn ogen neer. *Puur genieten. Daar ga ik voor, Maud. Of je dat nu wilt of niet.*

3

RIK

Geïrriteerd klappt Rik zijn mobiele telefoon dicht. ‘Stom wijf!’ schreeuwt hij naar het apparaat en hij smijt het op de achterbank. Alsof dat de schuldige is van zijn zoveelste discussie met diva Anika. Rik beukt met zijn vuisten op het autostuur, net zolang tot de zwarte schim voor zijn ogen oplost in de lucht. Hij vraagt zich hardop af waarom hij haar ooit ten huwelijk heeft gevraagd. ‘Hoe goed passen we nou eigenlijk bij elkaar, Anika? Als het op vakantiekeuzes aankomt, kruisen onze wegen in ieder geval op geen enkel punt.’

Rik past ervoor dagen achter elkaar op een warm strand te liggen, terwijl zij niets liever doet. Nu had hij een keer voor zichzelf gekozen en een week geboekt in de Brabantse Biesbosch om vogels te spotten. Hij was zo blij geweest dat hij eindelijk zijn favoriete hobby met haar kon delen. Stiekem had hij ervan gedroomd dat ze zo enthousiast zou worden dat ze voortaan samen op jacht zouden gaan naar de mooiste exemplaren. Tot een minuut geleden. Ze vertelde hem doodleuk dat ze hem niet zou ontmoeten op

de parkeerplaats van het Biesbosch Museumeiland, zoals afgesproken. Achter zijn rug om heeft ze voor zichzelf een vliegreis naar Mallorca geboekt. Ze staat nu bij de incheckbalie op Schiphol.

‘Stom wijf,’ herhaalt hij binnensmonds, terwijl hij langzaam met zijn hoofd schudt en zijn linkerhand door zijn bruine haar haalt. Daarna pakt hij zijn bril van zijn neus en wrijft met duim en wijsvinger over zijn oogleden, in de hoop dat hij zo zijn plotselinge vermoedigheid kan temperen. Met een diepe zucht geeft hij het op. Hij zet zijn bril weer op, haalt de sleutels uit het contact, pakt behendig zijn reistas en mobieltje van de achterbank en stapt uit zijn auto. Een warme zomerwind heet hem welkom. Hij ruikt de frisse natuur en genietend ademt hij diep in. Met een druk op de autosleutel sluit zijn heilige koe piepend de portieren. Met zijn reistas in zijn nek wandelt hij de parkeerplaats af, op zoek naar de steiger waar het fluisterbootje ligt dat hij voor deze week heeft gehuurd. Hij schudt moedeloos zijn hoofd en komt dan tot een besluit. Anika is van latere zorg. Zijn vakantie is nu begonnen en hij gaat genieten van de natuur, de stilte en vooral van de vogels. Hij voegt meteen de daad bij het woord en neemt niet de kortste route naar de steiger, maar loopt om het markante Biesboschmuseum heen. Een grote roestbruine sleutel kondigt in zilveren letters ‘Natuurpoort’ aan. Pyramides, bedekt met felgroen gras, vormen het museumdak. De zon weerkaatst haar licht via de glazen muren fel in zijn ogen. Snel haalt hij zijn zonnebril uit een klein vak van zijn reistas en zet hem over zijn dagelijkse bril. Kinderstemmen trekken zijn aandacht naar een grote geribbelde zandbak waar jonge avonturiers het zoetwatergetijde van De Biesbosch nabootsen en het waterige eb en vloed met minisluisen laten afwisselen. Het water stroomt tussen fraai gevormde zandslangen en -eilandjes die samen

De Biesbosch vormen. Kinderen stampen met blote voeten in de zelfgemaakte waterstroompjes en spetteren elkaar nat. Ze gillen het uit van plezier. Rik geniet stiekem van de puurheid van hun enthousiasme. Die voelt hij als vogelspotter ook regelmatig.

Over het drukbevolkte terras loopt hij naar de aanlegsteiger bij het museum. Vanuit de verte ziet hij een blondgelokte vrouw doelbewust naar hem toe lopen. Haar hagelwitte blouse met felblauw Biesbosch-logo verraad dat ze hier werkt. Ze begroet hem met een stralende glimlach en een stevige handdruk.

‘Welkom in De Biesbosch. U bent meneer Van Driel?’ Haar grijze ogen kijken hem vragend aan.

‘Dat klopt. Zeg maar Rik.’ Hij trekt zijn hand uit haar greep.

‘Nou, goedemiddag Rik. Mijn naam is Irma. Hier zijn de sleutels van uw fluisterboot voor de komende week. Ik zal u even uitleggen hoe hij werkt en u de weg naar uw B&B wijzen. Uiteraard ligt er een routekaart in de boot,’ ratelt ze verder.

Hij heeft moeite haar tempo te volgen. Zijn vakantiemodus moet nog even uit om alle informatie in zich op te nemen.

Irma loopt voor Rik uit naar de steiger. Halverwege stopt ze plotseling. Ze wenkt naar een jonge vrouw met opvallend lang rood haar die voor de ingang van het museum staat, maar nu in versnelde pas op hen afkomt. De grijze jumpsuit met horizontale zwarte strepen accentueert haar volle borsten die in proportie zijn met de rest van haar volslanke lichaam. Ze rolt een appeltjesgroene koffer achter zich aan. Het attriboot vloekt met haar outfit en haar haar. *Een stylist zou wonderen bij je kunnen doen.*

Irma draait zich om naar Rik. ‘Mag ik u voorstellen aan mevrouw In ’t Veld? Jullie logeren deze week in dezelfde

B&B. Ze zou graag met u willen meevaren. Heeft u daar bezwaar tegen?’

Rik kijkt van Irma naar de rondborstige roodharige en weer terug. De vraag overvalt hem. Een zwarte flits schiet voor zijn ogen langs. Hij kan zo snel geen bezwaar verzinnen dat een normaal, sociaal mens zou inbrengen.

‘Nee, natuurlijk niet,’ mompelt hij, terwijl hij een flauwe glimlach produceert.

Zijn kersverse passagier kijkt hem voor zijn gevoel net iets te lang nauwlettend aan. Ze merkt het zelf blijkbaar ook, want ze verplaatst haar blik ongemakkelijk naar het water. Al snel herpakt ze zich en geeft hem een plakkerige hand. ‘Hoi, ik ben Merel. Heel erg bedankt voor de lift.’

‘Rik,’ zegt hij kortaf. Hij veegt zijn hand onopvallend af aan zijn broek.

Zwijgend loopt Irma door naar de steiger.

Rik en Merel wandelen gedwee achter haar aan, als volgzaam honden.

De korte fluisterboot ligt tevreden kabbelend afgemeerd bij het voorste aanlegpaaltje. Irma legt alles uit. Rik volgt haar verhaal maar half. Als vogelaar heeft hij al zo vaak een fluiterboot bestuurd, maar hij wil Irma niet van haar stuk brengen. Bij haar uitleg over de route spitst hij zijn oren. Deze informatie moet hij goed in zich opnemen. Verdwalen in De Biesbosch is geen pretje. En al helemaal niet met onbekend gezelschap aan boord dat, zo op het eerste gezicht, niets met ruige natuur heeft en bij het minste of geringste in paniek raakt. Rik heeft al genoeg aan zichzelf in stressvolle situaties.

Plots is hij geïrriteerd over de lange uitleg. ‘Ik geloof dat ik Libje! wel ga vinden,’ hoort hij zichzelf zeggen. ‘Kom Merel, we zetten onze tas en koffer in de boot en we gaan.’

Merel doet meteen wat haar wordt opgedragen en neemt plaats op een houten plankje op de boeg.

Irma is ietwat van slag. 'Fijne reis dan maar en een prettig verblijf in de Bêd & Brogje. Ik hoor er goede verhalen over. Wellicht dat ik u deze week nog in ons museum mag verwelkomen?' ratelt ze onzeker verder.

'Wie weet,' reageert Rik kortaf. Hij wijst naar het touw om het aanlegpaaltje. Irma maakt het los en gooit het in de boot. Rik brengt stilzwijgend de boot in beweging en stuurt naar het mosgroene open water. Als hij voor het eerst omkijkt, is Irma tot zijn opluchting een klein wandelend poppetje aan de wal. Eindelijk kan hij gaan genieten van de flora en fauna in het water.

Een modern kunstwerk van rood staal op een heuvel, links op de oever, vangt zijn blik. De stalen buizen vormen een man en een vrouw die knuffelend naar De Biesbosch kijken. *Zo had ik deze avond met Anika willen doorbrengen. Klotezooi.* Rik vaart in gedachten door de smalle en ondiepe Sloot Beneden Petrus, waar bevers de takken van omgevallen wilgen volledig kaal hebben gevreten en de paarse bloemetjes van de reuzenbalsemien de verschillende groentinten mos, bomen en struiken opfleuren. Aan weerszijden van de kreek staat een jungle aan wilgenvloedbossen, rietruigten en kruiden.

Na een kwartier varen draait Merel zich op haar zitvlak om naar de stuurman.

'Wat een prachtige omgeving, kapitein,' verbreekt ze de stilte.

Rik glimlacht terwijl hij zijn ogen op het water houdt om de juiste koers te behouden en de roeiers te ontwijken. Hij kan het niet, sturen en tegelijkertijd sociaal doen.

'Het perfecte gebied voor een laatste rustplaats,' vervolgt Merel.

Zijn glimlach vervaagt, zijn ogen kijken zijn passagier strak aan.

‘Grapje,’ schatert Merel het uit. ‘Kom op kapitein, niet zo serieus.’ Ze draait zich grinnikend weer om.

Rik was er al bang voor. Hij snapt haar humor niet. *Je bent een vreemde vogel, Merel. Een vreemde, gladde vogel.*

4 RENSKE

Naakt staat ze voor de spiegel in haar slaapkamer, haar lijf nog nat van de douche. Met een stoere blik neemt ze haar lichaam in zich op. Ze begint met haar hoofd. Het korte, donkere stekeltjeskapsel past perfect bij wie ze is. De zware wenkbrauwen geven haar hoekige gezicht een strenge uitstraling. Ze overweegt met een scheermesje een einde te maken aan de harige borstels. Maar ja, wat dan? Het gaat tegen haar natuur in om met een kohlpotlood wenkbrauwen na te tekenen. Make-up is uit den boze. Zonder wenkbrauwen durft ze niet over straat. Voorlopig laat ze het hier maar bij.

Ze wrijft met een hand over haar haakneus. Mooi is anders, maar hij kan er zeker mee door. Haar klasgenoten grappen constant over haar reukorgaan. *Mag ik mijn jas aan jouw kapstok hangen?* of *Vlieg op, havik*. Ze probeert uit alle macht zich er niets van aan te trekken. Vergeleken met haar allesoverheersende probleem zijn die pesterijen slechts ieniemienie druppeltjes op een roodgloeiende plaat. Toch

krijgt ze steeds meer moeite met die zogenaamd grappige plagerijen. Sinds kort blijft het niet bij schelden, maar krijgt ze regelmatig een schop of een duw.

‘De ontbijtspullen staan op tafel. Veel plezier vandaag, meisje. Tot vanmiddag,’ hoort ze *mem* roepen.

Een steek gaat door haar hart. Even later slaat de voordeur dicht.

Ze moet opschieten. Stiekem is ze blij dat ze alleen haar gezicht grondig heeft kunnen keuren. De rest is ook weinig soeps.

Haar lijf is inmiddels droog. Ze trekt een onderbroek en sokken aan en zoekt naar de wijdeste broek en trui in haar kast. Zodra ze helemaal is aangekleed, kijkt ze nog een keer in de spiegel. *Goed genoeg voor vandaag. Opmerkingen maken ze toch wel.*

Beneden smeert ze snel een boterham met kaas, drinkt de mok met melk in drie teugen leeg en stopt de lunchbox, die mem heeft gevuld, tussen de schoolboeken en schriften in haar rugzak. Met volle bepakking springt ze op haar fiets, haar boterham met kaas in de aanslag om onderweg op te eten.

Dertig minuten fietsen en dan gaat het feest weer beginnen.

5 MAUD

Opgelucht kijkt Maud de eettafel rond. Haar nieuwe gasten hebben net haar specialiteit achter de kiezen, auberginecurry met rijst. Het is de enige avondmaaltijd die ze serveert. Libje! is niet voor niets een B&B met de focus op een slaapplek en een eenvoudig ontbijt.

Ze hebben goed van de curry gegeten, zelfs Thieu en Fleur hebben alles tot de laatste kruimel op.

De spanning over het avondeten in Mauds buik vliegt weg, als een van de prachtige bonte spechten die ze heeft leren kennen in De Biesbosch. Hun verenpalet van zwart, wit en rood staat symbool voor haar leven. De B&B is het witte sprankje hoop tussen het rood van het bloed dat ze heeft gemorst en het zwart van de rouw waar ze doorheen moet.

Ze laat haar ogen rusten op bioloog Rik en de studente Merel die later op de middag zijn gearriveerd. Ze had een gil van schrik maar net kunnen onderdrukken. Rik lijkt op een iets jongere versie van Fedde, haar overleden man. De uiterlijke gelijkenissen brachten haar in de war, zwarte vlekken waren voor haar ogen gesprongen en het had niet veel gescheeld of ze was flauwgevallen. Gelukkig gebeurde

dat niet, twee keer achter elkaar vallen voor een B&B-gast maakt een wel erg vreemde indruk.

Natuurlijk was ze in de veronderstelling geweest dat Merel de verloofde van Rik was. Maar die had erg geschokt gekeken toen Maud haar als zodoende verwelkomde.

‘Nee, nee,’ had Rik haar onderbroken. ‘Mijn verloofde, ze heet Anika, ze heeft eh... ze is eh... helaas op het laatste moment ziek thuis moeten blijven.’

Maud houdt het op een leugentje om bestwil, waarschijnlijk heeft de verloofde hem keihard laten zitten. De vertwijfelde oogopslag achter zijn brillenglazen herkent ze uit duizenden. Zijn wereld is compleet ingestort, nog niet zo lang geleden.

Merel laat zich moeilijk peilen. Een paar keer heeft Maud geprobeerd haar blik te vangen, maar dat is tot nu toe niet gelukt. Merel lijkt haar te ontwijken. Ze is stilletjes, in zichzelf gekeerd. Alleen Rik lijkt een beetje van haar vertrouwen gewonnen te hebben tijdens hun gezamenlijke boottocht naar Libje!. Maud vraagt zich af of het valse bescheidenheid is dat Merel drijft. Zo’n mooie jonge vrouw zou het middelpunt van de ruimte kunnen zijn. Maud kan zich helemaal voorstellen dat mannen een keer extra omkijken als ze Merel tegenkomen, alleen al vanwege het lange, vuurrode haar dat haar volle billen bijna aanraakt. De flirterige ogen van Fedde sluipen voor haar ogen langs. Hij was dol op vrouwen met rood haar en had haar bijna maandelijks gevraagd haar zwarte lokken te verven in zijn lievelingskleur. Ze had het nooit gedaan, hij moest haar maar respecteren zoals ze was. Op een gegeven moment was hij gestopt met vragen, een jaar voor zijn dood zal het zijn geweest. Haar ogen vullen zich met tranen. Ze knippert ze snel weg en veegt de waterlanders van haar wangen.
Geen goed moment, Maud.

Zwijgend verlegt ze haar blik naar Sebas, die met zijn dochter een handklapspel doet, terwijl Thieu er steeds plagerig zijn arm tussen steekt. Een vreemde eend in de bijt, die Sebas. Spontaan, aardig, maar er hangt een raadselachtig aura om hem heen. Zijn oogopslag komt haar bekend voor. Ze kan er haar vinger niet op leggen. Hij lacht alleen met zijn mond, zijn ogen doen niet mee. Er is geen lachrimpel bij hem te ontdekken. Zijn hoofd ziet er sowieso eng strak uit, alsof hij er een overvloed aan botox in heeft laten spuiten of een facelift heeft ondergaan. Zijn haar, dat tot op zijn smalle schouders golft, en zijn verzorgde donkerharige ringbaardje zijn een welkome afwisseling in zijn te neutrale uitstraling. Zijn zware mannenstem buldert vrijwel constant door de ruimte. Maud was opgelucht toen hij later op de middag met zijn kinderen een korte boottocht ging maken. De stilte was een zegen. Tien minuten had ze in meditatiehouding op de steiger door kunnen brengen. Toen maakten Rik en Merel hun entree.

Maud werpt een blik op de koekoeksklok in de woonkamer. Het is tijd. Ze slaat met een vork zachtjes tegen het lege wijnglas dat voor haar op tafel staat. Ze schraapt haar keel alsof ze een officiële speech gaat afsteken. ‘Lieve gasten. Ik hoop dat jullie van de vegetarische maaltijd hebben genoten. Als toetje is er een exotische fruitsalade. Willen jullie die nu of zullen we eerst een spel doen om elkaar beter te leren kennen?’

‘Leuk, een spel!’ roept Fleur. Ze krijgt rode wangen van opwinding.

Alle gasten lachen om haar enthousiasme. Maud staat op en haalt uit het bovenste keukenkastje een achthoekig doosje, tot de rand toe gevuld met vierkante, witte kartonnetjes met daarop in rood een tekst.

‘Dat zijn van die theelabels met vragen toch?’ vraagt Thieu.

Maud knikt. ‘Helemaal goed, Thieu. We halen om de beurt een vraag uit het doosje en geven daarop eerlijk antwoord. Als we dat elke avond doen, kennen we elkaar aan het eind van de week vast heel goed. Misschien wel beter dan we zouden willen. Wie begint?’

‘Ikke, ikke!’ schreeuwt Thieu.

Maud zet het doosje midden op tafel. De jongen haalt het deksel eraf, graait er een vraag uit en leest hem voor.

‘Wat zou jij veranderen als je minister-president was?’

Een denkrimpel schiet onder Thieus bruine krullen in zijn voorhoofd, vlak boven zijn neus. Dan steekt hij zijn wijsvinger in de lucht, alsof hij op school zit. ‘Overal wifi, ook waar geen stroom is.’

Ook hij heeft de lachers op zijn hand.

‘Mag ik nou?’ vraagt zijn zusje.

Maud knikt.

Sebas pakt de bak van tafel en houdt hem voor Fleur. Ze doet er een greep in, leest de vraag in zichzelf en steekt het label terug.

‘Dat mag niet,’ reageert Thieu.

‘Bemoei je er niet mee. Het was gewoon geen leuke vraag,’ bijt Fleur hem toe. Ze haalt een tweede label uit de bak dat haar blijkbaar beter bevalt. Hakkelend leest ze voor. ‘Wat is jouw grootste wens?’

Ze hoeft niet lang na te denken. ‘Met papa naar Amerika!’

Sebas lacht om zo veel enthousiasme. Hij legt een arm om haar heen. ‘Lieverd, daar hebben we het laatst al over gehad. Amerika gaat hem even niet worden.’

Fleur kijkt hem uitdagend aan. ‘Ik bedoel ook niet met jou. Ik zei toch met papa.’ Pardoes draait ze zich om en rent naar de familiekamer. Thieu snelt achter zijn zus aan en knalt de kamerdeur dicht.

Sebas loopt met gebogen schouders naar de kamer. Net voordat hij op de deur wil kloppen, houdt hij zich in. Aarzelend loopt hij terug naar de tafel en kijkt Maud, Rik en Merel een voor een aan. 'Sorry, Fleur zegt af en toe rare dingen.'

'Je hoeft je niet te verontschuldigen, hoor. Meisjes van elf hebben nu eenmaal veel fantasie en ze zijn niet op hun mondje gevallen,' reageert Maud vlug.

Sebas schudt zijn hoofd. 'Fleur is elf, maar ze loopt mentaal achter op haar leeftijdsgenoten. Zuurstofgebrek tijdens de geboorte.'

Maud slaat een troostende arm om Sebas heen. 'Dat zal soms best lastig zijn. Je hoeft je voor ons niet te schamen of zo. Kom, we gaan gewoon verder.'

Ze haalt de volgende vraag uit het bakje. 'Bij wie kun jij je hart luchten?'

Ze buigt haar hoofd. 'Tot de dood van mijn man kon ik mijn frustraties het beste kwijt bij mijn schoonmoeder. Ze was altijd zo begripvol. Tot het ongeluk. Ze...' Maud kijkt in de verschrikte blik van Merel. Ze voelt de tranen in haar ogen springen. Shit, waarom kan ze hier nog steeds niet zonder vochtige ogen over praten? *Maud, het is al drie jaar geleden, kom op, zeg.* 'Mijn schoonmoeder wil sinds het ongeluk niets meer met me te maken hebben. Nou ja, misschien ooit...'

Opnieuw valt er een stilte in de B&B.

'Sorry,' zegt Maud snel, 'het is niet mijn bedoeling de sfeer te verpesten. Wie durft nog?'

Sebas steekt zijn hand in de vragenbak, husselt de labels eens goed door elkaar en schraapt er een van de bodem af. 'Welke droom is al uitgekomen?'

Hij glimlacht. 'De geboorte van mijn kinderen natuurlijk, dat is niet zo moeilijk.' Hij zwaait zijn armen omhoog, alsof

hij opgelucht is dat hem een lastige levensvraag bespaard is gebleven.

Maud opent haar mond om te vragen waarom Fleur hem geen papa wil noemen, maar slikt haar opmerking op het laatste moment in. De sfeer is al zo bedrukt, zo anders dan tijdens de vragensessies met de gasten die ze hiervoor had. *Deze vragen roepen merkwaardige gevoelens op, ik moet ze beter selecteren en niet ongezien in de bak gooien.*

‘Zal ik dan nu maar gaan?’ vraagt Rik terwijl hij van zijn stoel komt en zijn arm naar de achthoekige bak beweegt. ‘Wat zou je doen als je voor één dag van geslacht mag wisselen?’

Rik proest het uit. ‘Ik als vrouw? Zie je het al voor je? Jurkje aan, lippenstiftje op, hoge hakken en van die nepwimpers. Dat gaat echt never nooit gebeuren. Ik ben blij dat ik een man ben. Misschien dat iemand anders deze vraag wil beantwoorden?’ Met zijn elleboog tikt hij plagerig buurvrouw Merel aan.

Die schudt lacherig haar hoofd. ‘Ik ben de laatste, maar ik ga voor een andere vraag,’ zegt ze vastbesloten. Ze pakt een vraag, leest hem stilletjes voor zichzelf, knippert met haar ogen, smijt het papiertje op tafel, draait zich om, rent naar haar gastverblijf Wielewaal en slaat de deur huilend achter zich dicht.

Maud kijkt Sebas en Rik geschrokken aan.

‘Wie was jouw eerste liefde?’ leest ze voor.

Rik haalt zijn schouders op. ‘Gevoelig onderwerp blijkbaar. Liefde kan zo pijnlijk zijn. Als vogelaar zie ik dat ook vaak terug. Bijvoorbeeld bij kauwen die hun leven lang niet aan een partner kunnen komen, terwijl dat de vogels zijn die daar wel enorm op uit zijn. Als ze de juiste wederhelft hebben gevonden vormen ze vaak een paar voor het leven.’ Hij schudt zijn hoofd.

‘Liefde is pijnlijker dan een geslachtsverandering,’ grapt Sebas, terwijl hij Rik op zijn schouder slaat. De bulderende lach van de mannen verdrijft voor een moment de spanning.

Maud begint met het afruimen van de tafel. ‘Ik hoop dat Merel en ik morgen met een schone lei kunnen beginnen. Contact maken met haar is tot nu toe bijzonder moeilijk. Ik wil met al mijn gasten op goede voet staan. Ik ben deze B&B begonnen om zo nu en dan mensen om me heen te hebben. Het is natuurlijk niet de bedoeling mijn gasten tot op het bot te analyseren, maar ik vind het een uitdaging bij anderen een tipje van de sluier op te lichten en mijn mensenkennis op peil te houden.’

Sebas legt een arm om Mauds schouder. ‘Ik weet dat het niet je bedoeling was, Maud, maar ik heb de indruk dat je oude wonden hebt opengereten die beter dicht hadden kunnen blijven.’

Maud probeert zich zo onopvallend mogelijk onder zijn stevige greep vandaan te draaien. ‘Ik? Het is puur toeval dat ze uit de honderden labels net die vraag pikt. Wat kan ik daar aan doen?’

‘Je begrijpt het niet. Het maakt niet zo veel uit of je iemand bewust of onbewust kwetst. De pijn is hetzelfde,’ fluistert Sebas in haar oor, terwijl hij zijn arm steviger om haar heen legt. Zijn baardhaar prikt in haar oorschelp. ‘Neem het maar van mij aan, Maud, die schone lei kun je wel vergeten. En nu heb ik zin in die exotische fruitsalade. Wil jij ook, Rik?’